טולולולולולולב אחי!

מבצע לולב בתל אביב // בדרכו של הרב שניאור קץ זצ"ל

בלב העיר הסואנת, המערבית וה'חילונית', בתוך ההמון השקוע איש איש בענייניו, במקום שלפעמים נראה רחוק לחלוטין מענייני יהדות - זו השנה השלישית שבחול־המועד סוכות מתרחש דבר מופלא בו מגלים את ליבה האמיתי של העיר.

בכל שנה יוצאים בחורי ישיבה, לולביהם ואתרוגיהם בידיהם, לזכות יהודים בקיום מצוות נטילת ארבעת המינים, 'מבצע טולולב' - בעיר תל אביב. הרב שניאור קץ זצ"ל - שנלב"ע בי' אלול האחרון - הוא שיזם את המבצע הזה שהיה ממש בנפשו. "עם ישראל מחכה לנו! עם ישראל רוצים לברך ולהתברך, לשמוח ולשמח", היה חוזר ואומר. "הם צריכים שנחייך אליהם, שנגיד להם 'אחי היקר, בוא תיטול לולב. ה' מתענג עליך ומתגעגע אליך. זה התפקיד שלנו".

חג סוכות הראשון של המבצע, אז יצאו לפעילות זו כ-50 בחורים - בעיקר מישיבת 'נחלת ישראל' מגדל העמק - היה זה שלאחר יום הכיפורים בו התרחשו אירועים מאד לא נעימים סביב מחיצות התפילה הציבורית בדיזינגוף. אביגדור קליין, שמונה על ידי הרב שניאור לאחראי על המבצע, קיבל הרבה תגובות והערות מהורים ובחורים שהתלבטו אם לצאת למבצע, מחשש לתגובות קשות. הוא שאל את הרב שניאור: "אולי כדאי לחזל"ש?..." והרב שניאור אמר לו: "אין מה לדאוג. אנחנו עושים את עבודתנו, ממשיכים בכל הכוח. ואם יצעקו - שיצעקו... עם ישראל זקוק לזה ומעוניין בזה!"

ואכן, לעומת כל החששות, העם היהודי התברר כצמא לקיים דבר ה', רוצה להתחבר לקב"ה. מאות יהודים שקיבלו בנעימות הצעה מבחור צעיר: "חג שמח אחי! רוצה אולי לקיים מצוות לולב?", הגיבו בשמחה ונענעו את הלולב. הלב פשוט התעורר. סיפרו כמה בחורים שאחד היהודים שנטל את הלולב החל לבכות בבכי חרישי, כשהוא אומר "זה מרגיש כל־כך אמיתי". המיוחד היה שלא רק הוא התעורר, אלא גם אנשים מסביב הסתכלו והזדהו.

הרב שניאור האמין בנקודה הזאת בכל נפשו - כל יהודי קשור בה' יתברך, ועלינו רק לגלות לו את זה. כך הוא גם הדריך את הבחורים בכל פעם שיצאו למבצע טולולב, מבצע שופר או הפצות של תפילין בימי שישי: "אנחנו כמו מיילדת. עם ישראל רוצה להיוולד, לגדול, לגלות את נקודת הקשר שלו עם הקב"ה, אנחנו רק עוזרים לו להיוולד. מתחת לכל השכבות החיצוניות של הציניות, הבלבול או הריחוק, מסתתרת 'יחידה שבנפש' - ניצוץ אלוקי טהור שלעולם אינו נכבה. התפקיד שלנו הוא לא 'להחזיר בתשובה', אלא לעזור לאותו ניצוץ פנימי להתגלות, לתת לו רגע אחד של ביטוי".

נטילת לולב או הנחת תפילין היא מעשה שמחבר את היהודי ישירות לעצם נשמתו, מעל לכל היגיון ושכל, ומאפשר לנשמה לצאת קצת החוצה. כשיהודי זוכה לקיים מצווה בפעם הראשונה, זו התגלות של ה"יחידה שבנפש' - של עצם הנשמה. יהודי זוכה להרגיש שהוא קשור לה', וה' אוהב אותו ומתענג עליו. התפקיד שלנו הוא לעזור ליהודי לגלות את הנשמה שלו, או כמו שסיפר הרב שניאור: "אתם יודעים מה זה גורם ליהודי כשהוא שומע שה' מתענג ממנו? אמרתי פעם לנהג מונית, 'אתה יודע איך ה' מתענג ממך?', ובתגובה הוא בכה והראה לי את סימני התפילין על היד שלו"... וכמובן, הרב שניאור עצמו הצטרף לבכי של היהודי שהתרגש מהמפגש עם אבינו שבשמים.

יהודי+יהודי+חיוך=מצווה

בשנה השניה כבר היו ב"ה 150 בחורי ישיבות - מישיבות שונות במגזר - שהתגייסו לפעילות מתוך הבנה ש'מבצע לולב' לא שייך לחב"דניקים בלבד ויש מספיק עבודה לכולם... כאשר לאחר מכן נערכה התוועדות ושמחת בית השואבה עם הרב שניאור זצ"ל, אחיו שליט"א הרב מאיר והרב יובל בר נתן. כך האירוע התעצם והפך להפקה גדולה שהרב שניאור מאד דחף וקידם את קיומה.

מספר אחד המארגנים, מבחורי הישיבה: "מבחינה לוגיסטית, זה אתגר עצום. לדאוג למאות סטים כשרים ומהודרים, להסעות, לאישורים, לכיבוד עשיר בסוף היום - זו הפקה שלמה. אבל כל אחד מהבחורים לוקח על עצמו משהו, מתוך תחושת שליחות. זה לא 'פרויקט', זו זכות". כששאלנו אותו מה המניע להרים את כל הסיפור הזה הוא ענה: "הרב שניאור הדליק בנו את האש הזאת, את ההבנה שאי אפשר להישאר בבית המדרש כשיש כל כך הרבה יהודים בחוץ שלא זכו להרגיש את מתיקות החג. אבל האש הזאת היא לא רק שלנו, היא של כל עם ישראל. אנחנו מרגישים בתקופה הזאת - עם כל האתגר והקושי שיש בה, המלחמה והחטופים, שמתגלה צמא אדיר לחיבור אמיתי, למשהו שהוא מעל

הפוליטיקה והוויכוחים, ה'לבושים' והמסכים. המבצע הזה הוא הזדמנות לשים הכל בצד - דתיים, חילונים, ימין, שמאל, ופשוט להיפגש בנקודה הכי פשוטה: יהודי פוגש יהודי עם חיוך ומצווה".

"באופן אישי", הוא אומר לנו, "אתה באמת לא רק משפיע, אלא המפגש הזה עם העוצמות האדירות של עם ישראל - מרטיט ומטלטל אותך ואתה מקבל ממנו המון. בשנה שעברה פניתי לבחור צעיר עם קעקועים שנראה הכי רחוק מזה, והצעתי לו ליטול לולב. בהתחלה הוא סינן 'עזוב אותי', אבל לא ויתרתי. חייכתי ואמרתי לו, 'אחי, זה ייקח לך בדיוק דקה, זו מתנה לנשמה'. משהו במבט שלי כנראה ריכך אותו. הוא עצר לרגע, ובשקט לחש את הברכה. אחרי שסיים לנענע, הוא הסתכל עליי בעיניים לחות ואמר 'תודה'.

באמת תודה'. הרגע הזה שווה את כל המאמץ של שנה שלמה. זו לא הרגשה של 'זיכיתי' אותו, אלא הרגשה שזכיתי בעצמי להיות שליח לרגע קטן של גילוי. זכיתי לראות במו עיניי את היופי והעוצמה של עם ישראל".

השטח פשוט מספר ואומר - יהודים רוצים לקיים מצוות. דבר מופלא חוזר על עצמו: כששואלים את הבחורים והאברכים שיצאו למבצע מהי הנקודה העיקרית שפגשו, הם עונים שדווקא על רקע המלחמה וחילוקי הדעות, אנשים אומרים "זה נותן לי תחושה של שייכות, חיבור למה שאני ומשמעות למה שעם ישראל עובר".

אמנם, היו גם סיפורים שבהם הפעילים נתקלו בכל מיני התנגדויות ורוחות סוערות, אך ההנחיה של הרב שניאור כאמור הייתה "ממשיכים. עם ישראל רוצה את זה!", והוא עצמו הראה לכך דוגמה חיה, כאשר פעם בעת שדיבר עם יהודי שנטל לולב, עובר אורח שהפריע לו המחזה נתקע בו בכוונה עם האופניים והפיל אותו. הרב שניאור בכלל לא התייחס והמשיך לדבר באצילות נפש עם אותו יהודי שנטל לולב, כאילו לא קרה כלום.

כמעט תמיד, המקרים הללו נגדעים באיבם כשהרחוב עצמו מראה כמה אנשים לא רוצים התנגדות... סיפר אליה חי אופן, שלאחר שעשרות אנשים כבר נטלו לולב בשמחה, הגיעה אליו מישהי שהחלה לצעוק "פרזיטים, מה זה הטקסים הפגאניים האלה?! איך אתם לא מתביישים?! תעופו מפה!! זו כפייה דתית!" ועוד ועוד הכרזות מן הגורן ומן היקב, יחד עם כל מיני דיבורים לא נעימים, במשך דקות ארוכות, כשהיא כלל לא מוכנה להקשיב לאליה שציין שהוא רק מציע למי שרוצה... בתוך כך הגיעה אישה אחרת שאמרה לה: "מה פתאום?! תהיי בשקט! אנחנו כל כך שמחים שהם פה, מציעים למי שרוצה ומחברים אותנו לשורשים", כשהאישה שצעקה טענה לה "אם הם ימשיכו כך, את כבר לא תוכלי ללכת כמו שאת הולכת!..." היא ענתה לה "לא אכפת לי! תמשיכו להיות פה, תודה שאתם פה!". לאחר שהלכה אותה יהודייה כאובה, קמו ופנו לאליה כמה אנשים שצפו במחזה וביקשו ממנו סליחה. הם אמרו שמאוד התביישו במה שקרה, והם כלל לא שותפים לביזיון והצעקות שצעקה עליו...

האתרוג והאלכוג'ל

הסיפורים על השמחה וההיענות של עם ישראל רבים מספור, וכל מי שהגיע וטעם ראה זאת במוחש. לפעילות הזו לא צריכים כישורים מיוחדים, נדרשים בסך הכל יהודים שאכפת להם. הרב שניאור החדיר וחי אכפתיות גדולה לעם ישראל, והיה בוכה באמרו בכאב "יש יהודים שלא זכו לשמוע שופר! חייבים לדאוג להם!". תלמידיו מספרים שבכל שנה, עד הדקות האחרונות לפני כניסת שמחת־תורה, היו רואים את הרב שניאור מסתובב ברחובות מגדל העמק כשהוא עמל 'לחטוף' ולזכות עוד ועוד

בס"ד

"ישובו ישבי בצילו יחיו דגן ויפרחו כגפן זכרו כיין לבנון"
(הושע, י"ד)

אזכרה

במלאת שלושים שנים לנפילתו בלבנון של בננו

סרן יוסי אוחנה הי"ד

יתקיים לימוד ליל הושענא רבה

ביום ראשון כ' תשרי (12/10/23) בבית הכנסת "אוהל חיים"

פארק בורדו, רובע ד' (רח' המפרש 12), אשדוד

21:30 - לימוד "קריאי מועד"

22:00 - הרב **אוהד תירוש** ראש בית מדרש בוגרי צבא, בני- דוד. עלי

23:00 - הרב **אייל ורד** מכון מאיר ורב קהילת "יחדיו"

00:15 - הרב **שלמה וייס** ראש אולפנת אבן שמואל ורב בני דרום

המשך לימוד "קריאי מועד"

בית יוסי
עולם ופלואו
בית טיפולי למשפחות
ע"ש סרן יוסי אוחנה ז"ל

העלייה לבית העלמין

ביום רביעי, כ"ג תשרי (15/10/25)

בשעה 16:30

יהודים לקיים מצוות ארבעת מינים כל עוד הדבר התאפשר, ואם היה פוגש יהודי שלא נטל לולב כל החג והיה זוכה לברך איתו 'שהחיינו' - שמחתו הייתה פורצת כל גבול. גם כשהיה כבר חולה, הוא לא הפסיק לחשוב על המבצע. הוא השתתף באופן אישי בגיוס הכספים, ובשנה שעברה התרים סכום של כ-10,000 ש"ח למימון האירוע. כמו שכבר סופר על גבי העלון, הוא הגיע למבצע מלובש בתחפושת דובון אכפת־לי, בחום של תל אביב - בשביל שעוד יהודים ירצו ליטול לולב בשמחה ונעימות. גם למבצע של סוכות תשפ"ו, זה שאליו כבר לא יגיע בגופו, הוא הספיק להתרים 6,000 ₪ (!)...

כמתואר, אחד הדברים המיוחדים שראו אצל הרב שניאור היה שהוא לא חיכה שמישהו יעשה, הוא לא רק חינך לאחריות ואכפתיות - אלא פשוט יצא ועשה בגופו, במסירות אדירה. בשנת הקורונה, הוא הסתובב עם בקבוק אלכוג'ל וחיטא את האתרוג שלו בין כל אחד ואחד. בסוף החג, סיפרו תלמידיו בחיוך, האתרוג היה כבר בצבע כחול... בכל שנה לא היה אפשר לפספס את העובדה שהאתרוג שלו עבר מאות ידיים של יהודים קדושים וטהורים שזכו לקיים מצוות לולב.

"באחת השנים", מספר אליה אופן, "ביקשתי מהרב את האתרוג שלו כדי להכין ממנו ריבה, והרב נתן לי. את האתרוג הזה כמעט לא היה אפשר לקלף, כי מרוב הידיים הרבות שנטלו אותו - הקליפה נמעכה והפכה להיות דקיקה וחלקה. שטפתי אותו היטב והכנסתי אותו לריבה עם קליפתו, שתשמש כסימן היכר לאתרוג המיוחד".

הרב שניאור לא היסס לתת את סט ארבעת המינים המהודר שלו במתנה גמורה לאדם שפגש, כדי שיזכה לקיים את המצווה בימים הבאים, והסתפק עבור עצמו בסט פשוט ומינימלי. באחת השנים, לאחר מעשה כזה, התפלל בשטיבלאך מרכזי ואחד המתפללים גער בו שהסט שלו אינו מהודר מספיק. הרב שניאור סיפר זאת מאוחר יותר לתלמידיו, והוסיף: "תראו מה שחוסר לימוד חסידות יכול לגרום ליהודי...". הסיפור הזה המחיש לנו את מה שחזר ולימד: אהבת ישראל ודאגה ליהודי אחר עומדת בראש מעיינינו.

מטבע הדברים, לפעמים קשה ליהודי עובד ה' שומר תורה ומצוות להסתובב ברחובות תל אביב, אך הרב שניאור היה חוזר ואומר "מקווה ישראל ה'! אנחנו טובלים במקווה של כלל ישראל. אם לא נצא למבצע, איך היהודים הללו ייטלו לולב?!". לגוף העניין, היה חוזר על דברי הרבי מלובביץ' שאם עסוקים בהשפעה - לא בולעים מהסביבה, ואם כך "אין מה לפחד".

מתגייסים למבצע

על הפלא הגדול של 'מבצע טולולב' אפשר לכתוב עוד רבות - על העוצמה, החיות והשמחה שפוגש כל מי שמשתתף בפעילות. אישה צעירה, תל אביבית במראה, עמדה והסתכלה מהצד במשך דקות ארוכות על הפעילות, ולבסוף ניגשה לאחד הבחורים ואמרה: "אני לא דתייה, אבל זה עושה לי נעים בלב ומזכיר לי חגים בבית של סבתא". היא החזיקה את הלולב, חייכה וביקשה שיצלמו אותה, "כדי לשלוח למשפחה". כך ישנם עוד סיפורים רבים, אבל העיקר: **גם השנה יתקיים 'מבצע טולולב' בתל אביב, כשהפעם הוא יוקדש לעילוי נשמת הרב שניאור זצ"ל, שבעצמו כבר החל לדאוג למימונו, כמסופר, ולאחריו תתקיים התוועדות ושמחת בית השואבה - בשמחה עד לב השמים!**

זו המשימה שלנו - לעורר כל יהודי ויהודי, לגלות לו את שליחותו בעולם, את הקשר האינסופי שלו עם הקב"ה, ולהזכיר לו שהוא חלק מסיפור גדול הרבה יותר. "לעשות לו יתברך דירה בתחתונים" פירושו לקחת את העולם הזה שנראה הכי 'תחתון' ולהאיר אותו בקדושה של מצווה. להוכיח שגם שם, בלב ההמולה, הקב"ה נמצא ומחכה שיגלו אותו, בכך שעוד ועוד יהודי ייטול לולב.

